

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/94/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118249352
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:6118249352.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu: E. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom J. T. XXX/XX, XXX XX F., občan SR, zastúpený JUDr. Ladislavom Riedlom, advokátom, so sídlom Konštantínova 3308/6, 080 01 Prešov proti žalovanému: P. B., nar. XX.X.XXXX, bytom T. F. XXX/XX, XXX XX F., C.: XX XXX XXX, občan SR, zastúpený JUDr. Dušanom Maruščákom, advokátom, so sídlom Námestie SNP 538/1, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 10 007,55 eurá s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 21.02.2018, č.k. 7C/20/2018-65 jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa voči žalovanému domáhal, zaplatenia sumy vo výške 10 007,55 eur s prísl. titulom prevzatia záväzku formou dodatku k zmluve o podnájme nebytových priestorov.

2. Okresný súd Svidník, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„Žalobu zamietá.

Žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením“.

3. Právne súd vec posúdil podľa ust. § 132 ods. 1, 2 a 3, § 149, § 153 ods. 1, § 154, §187 ods. 1 a 2, § 191 ods. 1 a § 215 ods. 1 CSP a ust. § 420 Občianskeho zákonníka.

4. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca vymedzil predmet konania tak, že požadoval od žalovaného zaplatenie náhrady škody vo výške 10 007,55 eura s príslušenstvom. V rámci povinnosti skutkových tvrdení, žalobca v žalobe uviedol, že v exekučnom konaní oprávneného PEPSI-COLA SR, s.r.o. zaplatil ako povinný sumu 10 007,55 eur, čím mu vznikla škoda, pretože žalovaný neprevzal záväzok žalobcu voči spoločnosti PEPSI-COLA SR, s.r.o., na ktorý sa zaviazal. Súd konštatoval, že základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. Všetky predpoklady zodpovednosti za škodu musia byť splnené súčasne. Zo žiadneho z vykonaných dôkazov však súd nezistil, aby žalovaný porušil právnu povinnosť, či už zákonnú alebo zmluvnú vo vzťahu k žalobcovi. Zo žiadneho z vykonaných dôkazov súd nezistil, aby sa žalovaný zaviazal žalobcovi prevziať akýkoľvek jeho záväzok a tieto skutočnosti zostali len v rovine nepreukázaných skutkových tvrdení žalobcu,

ktoré žalovaný v celom rozsahu poprel. V konaní nebolo preukázané, že zaplatenie sumy 10 007,55 eura žalobcom ako povinným v exekučnom konaní došlo na strane žalobcu ku škode, za ktorú nesie právnu zodpovednosť žalovaný. Nebol teda preukázaný, ani prvý predpoklad zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti. Podľa názoru súdu z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 192/2004). Súd po vykonanom dokazovaní zistil, že žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažovalo. Zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu, ktorý by založil aktívnu a pasívnu vecnú legitímáciu strán sporu. Žalobca síce tvrdil, že je so žalovaným v hmotno-právnom vzťahu vyplývajúcom zo zodpovednosti žalovaného za spôsobenú škodu, avšak túto skutočnosť v konaní nepreukázal. Žalovaný na pojednávaní vzniesol z opatrnosti námietku premlčania uplatneného nároku, aj za situácie nejasnosti a nezrozumiteľnosti žaloby. S uvedenou námietkou sa súd nezaoberal, pretože za situácie nepreukázania hmotno-právneho vzťahu medzi stranami sporu nie je možné posúdiť dôvodnosť námietky premlčania (oprávnený subjekt, povinný subjekt, začiatok plynutia premlčacej doby atď.). Vyriešenie otázky aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie predchádza vyriešeniu otázky premlčania.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 podľa, ktorého súd priznal strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný mal v konaní plný úspech preto má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

6. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. V podanom odvolaní uviedol, že súd sa nedostatočne vysporiadal s dôvodmi, ktoré boli prednesené na preukázanie dôvodnosti podanej žaloby. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nedáva odpovede prečo súd nepovažuje záväzok žalovaného vyjadrený jednostranným právnym úkonom vo forme dodatku pre toto konanie za nevýznamný. Súd pochybil už v rámci predbežného preskúmania žaloby nakoľko z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že nemal ustálené základné aspekty žaloby. Ide o zásadné pochybenie v rámci civilného procesu nakoľko, ak takýto návrh súd vyhodnotil už od začiatku ako nejasný a nezrozumiteľný jednak mal vyzvať stranu sporu podľa § 129 ods. 1 CSP, alebo podľa § 130 CSP resp. mal postupovať podľa § 138 CSP. Taktiež namietal, že súd v odseku číslo 12 a 13 odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza svoj názor až nezvykle osobne. Žalobca si uvedomuje rozdiel medzi subjektom zapísaným na dodatku o záväzku prevzatia povinnosti odoberať produkty spoločnosti PEPSI COLA a poškodeným, ale je to práve on komu svojím nekonaním spôsobil žalovaný škodu. Predmetný konštrukt uvedený v súdnom rozhodnutí je nelogický a nemiestne osobný. Nie je mu z rozhodnutia zrejmé prečo by mal byť dodatok bez právneho významu, len z ohľadom na okruh strán sporu. Súd absolútne neadekvátne posúdil obsah predmetného dodatku. Tvrdenie súdu, že porušením povinností môže porušiteľ spôsobiť škodu iba druhej zmluvnej strane je právny nonsens. Môže sa tak samozrejme stať aj voči tretej osobe preto je tento právny názor na ktorom postavil zamietnutie žaloby súd prvej inštancie nesprávny. Napadnutý rozsudok je tendenčný, nespravodlivý a nedostatočne odôvodnený a porušuje rovnosť strán sporu. Aktívna legitímácia žalobcu v spore je daná nakoľko sa porušením zmluvnej povinnosti žalovaného viedla exekúcia voči jeho osobe a túto žalobca vyplatil zo svojich zdrojov.

8. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne vyjadril pričom podľa názoru žalovaného je dodatok k zmluve o podnájme nebytových priestorov dvojstranným právnym úkonom, ktorého účastníkmi sú obchodná spoločnosť Z.-V. s.r.o. v zmluvnom postavení nájomcu a žalovaný v zmluvnom postavení podnájomcu. Poukázal na ust. § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalovaného pre platné prevzatie dlhu zákon mimo všeobecných náležitosti právneho úkonu stanovuje aj podmienku, aby na prevzatie dlhu teda záväzku dal súhlas veriteľ. Podľa názoru žalovaného dodatok k zmluve o podnájme nebytových priestorov na ktorý sa žalobca odvoláva toto kritérium nespĺňa. Nespĺňa nielen všeobecné náležitosti právneho úkonu z pohľadu jeho zrozumiteľnosti a určitosti, ale bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že veriteľ ani k prevzatíu bližšie nešpecifikovaného záväzku súhlas nedal, keďže v prípade súhlasu veriteľa s prevzatím dlhu by si už veriteľ vymáhal svoju pohľadávku voči novému dlžníkovi teda žalovanému. Zároveň by následne žalobca v postavení žalovaného v

rozhodcovskom konaní svoju pasívnu legitímáciu nepochybné namietal. Žalobcovi preto bolo a je zrejmé, že k žiadnemu prevzatíu dlhu nedošlo a ani nemohlo dôjsť. Žalovaný sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Nakoľko predpokladom pre vznik každej občianskoprávnej zodpovednosti je naplnenie zákonných predpokladov podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je preto nesprávny názor žalovaného prezentovaný v jeho odvolaní, aby prípadným porušením právnej povinnosti vo vzťahu dvoch subjektov, ako účastníkov zmluvy, mohol vzniknúť tretej osobe priamy nárok na náhradu škody proti škodcovi a to aj napriek tomu, že vo vzťahu k tejto tretej osobe škodca žiadnu právnu povinnosť neporušil. Žalovaný navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

9. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k odolaniu žalobcu (odvolacia replika) písomne nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilní sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP. Vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležitosti a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam poukazuje na ust. § 387 ods. 2 CSP.

12. Na potvrdenie správnosti prvoinstančného rozhodnutia k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné.

13. Možno konštatovať, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že po vykonanom dokazovaní žalobca neunesol dôkazne bremeno, keďže zo žiadneho z vykonaných listinných dôkazov nevyplýva hmotnoprávny vzťah, ktorý by založil aktívnu a pasívnu legitímáciu strán sporu. Žalobca síce tvrdil, že je so žalovaným v hmotnoprávnom vzťahu, ktorý ma vyplývať z jeho zodpovednosti za spôsobenú škodu avšak túto skutočnosť v konaní nepreukázal. Z vykonaných dôkazov predložených žalobcom nebol zistený zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným a ani zmluvný vzťah medzi spoločnosťou G..SK, spol. s r.o. a žalovaným, ktorého obsahom by bolo prevzatie záväzku k tretej osobe. Taktiež zo žiadneho z vykonaných dôkazov v konaní nevyplýva porušenie právnej povinnosti žalovaného vo vzťahu k žalobcovi. Dodatok v zmluve o podnájme nebytových priestorov bol vyhotovený k podnájomnej zmluve zo dňa 22.03.2013. Odvolací súd nemá vedomosť o existencii takejto zmluvy a jej existencia ani žalobcom nebola preukázaná pretože tento predložil iba tri zmluvy o podnájme datované dňom 05.04.2013, dňom 21.05.2014 a dňom 26.09.2013. Rovnako je možné konštatovať, že v tomto dodatku ani jedna zo zmluvných strán nie je označená ako žalobca E. Z., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J. T. č. XXX/XX, XXX XX F.. Nájomcom je spoločnosť s ručením obmedzeným a podnájomcom je fyzická osoba P. B.. Predmetný dodatok zároveň nie je ani datovaný. Možno konštatovať, že v žiadnej žalobcom predloženej zmluve o podnájme ani v samotnom dodatku nevystupuje žalobca, ako fyzická osoba, ale zmluvnou stranou je vždy spoločnosť s ručením obmedzeným a to v pozícii nájomcu. Žalobca žaluje náhradu škody z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti. Keďže však žiadna konkrétna zmluva medzi žalobcom a žalovaným súdu nebola predložená, nie je možné ani konštatovať porušenie takej zmluvnej povinnosti, ktorá nemala možnosť vzniknúť resp. ktorej vznik preukázaný súdu nebol. Rovnako žalobca nepreukázal platné prevzatie dlhu ani, že veriteľ ku konkrétnemu prevzatíu záväzku súhlas dal.

14. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu, ktorý by založil aktívnu a pasívnu vecnú legitímáciu sporu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 spojením s ust. § 255 ods. 1 a § 261 ods. 1 CSP. Odvolanie žalobcu bolo vyhodnotené, ako nedôvodné a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).